Simson en de honing uit de gedode leeuw

Lezen: Richteren 14:5-14

Tekst: Richteren 14: 7-9

Zingen:
Psalm 63:2
Psalm 19:5
Psalm 77:6,7
Psalm 119:52
Psalm 99:4

Gelievede gemeente, de Heere roept ons op om te strijden. Voor het eerst, want de stem des Heeren heeft geklonken hier op aarde: *Strijd om in te gaan door de enge poort*. En waar dat gebeurd is, roept Hij tot de strijd steeds weer opnieuw. Want er waren gelovigen die de stem des Heeren hoorden: *Strijd de goede strijd des geloofs*. En ja, dat gaan zij die wederom geboren worden inderdaad leren. Want er zijn zoveel doodsvijanden hier op aarde, en tegen die doodsvijanden moet gestreden worden. Wie kan in eigen kracht staande blijven als die doodsvijanden tevoorschijn komen en beginnen aan te vechten? Dat kunnen zij niet in eigen kracht, dat zou hun ondergang betekenen.

We hebben het gezien in het leven van Simson. Hij kon de strijd met die brullende leeuw alleen maar voeren toen de Geest des Heeren krachtig over hem werd. En in de kracht des Heeren heeft hij die jonge brullende leeuw mogen verslaan. Zo leren ook de ware gelovigen in de kracht van de Heilige Geest te strijden tegen de leeuwen die op hen afkomen: de duivel, de zonden en de wereld. Dat is inderdaad een strijd des geloofs. Allereerst betekent dat dat zij leren strijden door de Geest, maar wel in Christus' krachten, Die de grootste strijd is aangegaan en Die grootste strijd heeft overwonnen. Door die overwinnende kracht die Christus behaald heeft in die strijd, leert Hij ook Zijn kinderen op aarde strijden.

Weet u wat er dan wel eens gebeurt in het geestelijke leven? Als een gelovige leert te strijden tegen de vijanden en zij mogen in de kracht des Heeren de overwinning behalen, dan geeft de Heere daarna een rijke vrucht. Dan mag er iets ervaren worden van wat we samen gezongen hebben: na het zuur van de strijd geeft Hij het zoete van de overwinning. Dan wil de Heere nog wel eens, na een tijd van grote strijd, komen met Zijn vertroostende en verkwikkende genade.

Kijk, en die boodschap vinden we als wij de verzen 7 tot en met 9 gaan overdenken en bestuderen. Simson keert terug tot de plaats waar hij de leeuw verslagen heeft. In dat overblijfsel wat hij daar nog vindt, ontdekt hij heerlijke, zoete, verkwikkende honing. Daarom gaan we eerst de verzen 7 en 8a met elkaar overdenken: *En hij kwam af, en hij sprak tot de vrouw, en zij beviel in Simsons ogen. En na sommige dagen kwam hij weder om haar te nemen; toen week hij af om het aas van den leeuw te bezien*.

Deze woorden willen we in de eerste plaats gaan overdenken. In Richteren 14, gemeente, wordt feitelijk de bruiloft beschreven tussen Simson en dat Filistijnse meisje. We zullen het later nog horen, als de Heere het geeft, dat hij op die bruiloft een raadsel gegeven heeft. En toen Simson dat deed, deed hij dat op een hele bijzondere manier. Want Simson was niet alleen een richter, maar hij was ook een uitnemende dichter. Dat zien wij in onze vertaling niet direct, maar als je naar de Hebreeuwse tekst zou kijken, dan kom je daar wel achter. Er staan verschillende spreuken

in de levensgeschiedenis van Simson die hij uitgesproken heeft in de vorm van een gedicht. Op een meesterlijke wijze heeft hij ook in de vorm van een gedicht op zijn bruiloft een raadsel gegeven. Een raadsel dat ging over de leeuw die hij in de kracht van de Geest heeft verslagen en waarin na verloop van tijd een hele bijenzwerm een bijennest heeft gemaakt. Een zeer diepzinnig raadsel. Eigenlijk vormt dat de kern van Richteren 14.

Maar als we goed naar de geschiedenis van Simson kijken en die overdenken, dan komen we niet alleen tegen dat Simson een raadsel geeft, maar dat de persoon van Simson zelf ook een groot raadsel is. De negentiende-eeuwse prediker Spurgeon zegt in een preek over Simson: *Hij was zelf een zeer moeilijk te verklaren raadsel.* Nou, inderdaad, dat was Simson.

We weten inmiddels al wat er allemaal gebeurd is in het leven van Simson. Toen hij voor de tweede keer richting Timnath ging, samen met zijn vader en moeder, was hij een zijpad ingegaan, weet u nog? Hij ging dwars door de wijngaarden van Timnath heen en juist daar zond de Heere die jonge brullende leeuw op Simson af. De Heere had hem daar gebracht om Simson een halt toe te roepen. Het was voor Simson allereerst een waarschuwend teken waarmee de Heere Simson tegemoetkwam en waarmee de Heere als het ware wilde zeggen: *Simson, je moet gaan strijden tegen de Filistijnen. Je moet niet een huwelijk aangaan met dat onbesneden volk om je op die wijze met dat volk te verbinden. Dat is je roeping toch niet, Simson?* Tegelijkertijd liet de Heere hem weer zien wat echt zijn roeping was en bevestigde de Heere zijn roeping als richter: hij moet beginnen om Israël te verlossen uit de hand van die onbesneden Filistijnen. *Straks, Simson, zullen de Filistijnen als brullende leeuwen op je afkomen en dan zul je moeten leren in Mijn kracht om de Filistijnen te gaan verslaan.*

Heeft Simson de les begrepen die de Heere hem wilde leren toen die jonge leeuw op hem afkwam? Heeft hij misschien zijn trouwplannen ingetrokken? Is hij teruggegaan naar Zora om in de eenzaamheid tot de Heere te gaan en de Heere te vragen: *Heere, hoe moet ik toch dat begin maken om tegen die Filistijnen te gaan strijden?* Ach nee, want toen Simson voor de tweede keer richting Timnath ging, heeft hij het meisje met haar ouders ontmoet en dan blijkt uit vers 7: *zij beviel nog meer in zijn ogen*. Hij wilde met haar trouwen en hij ging plannen maken voor de trouwdag. Hij ging met de ouders, met de vader van het meisje, onderhandelen over de bruidsschat, zoals dat in die tijd gewoon was.

Wat komt daar in openbaar, gemeente? Dat Simson, ondanks de genade die de Heere in zijn leven gewerkt had, ondanks de waarschuwingen waarmee de Heere hem tegemoet gekomen was, toch zijn vleselijke weg bleef vervolgen. Hij ging toch door, al was hij vanaf de moederschoot nazireeër Gods, al was hij duidelijk geroepen om een richter te zijn bij de gratie Gods, al kende hij daar in die eenzame vallei dat hij die bijzondere aandrijvingen van de Geest ervoer, al had hij onderwijs gekregen in het gevecht met de leeuw, toch ging hij zijn weg, zijn vleselijke weg, verder. Zie je het wel? Simson is ook voor zichzelf één groot raadsel.

Maar hoe groot raadsel hij voor zichzelf was en hoe groot raadsel hij voor zijn ouders was, voor God was hij dat niet. Want God weet wel wat voor maaksel Simson was. God ziet alles, God bestuurt alles, Hij staat boven alles en ook nu geldt het: *zij wisten het niet dat het van den HEERE was*. Want al blijft Simson voor zichzelf ten volle verantwoordelijk voor zijn vleselijke keuzes en zijn vleselijke daden, nochtans regeert de Heere en ook deze weg viel onder de raad en de voorzienigheid van de Allerhoogste God.

En waar is dat nou uit gebleken, gemeente? Dat de Heere Simson niet losliet. Hij bleef hem opzoeken. Hij bleef Zijn kind onderwijzen en het werk dat de Heere in het hart van Simson begonnen is, dat bleef Hij volvoeren. Hij zou het voleindigen en daarom viel het ook onder Gods

raad en voorzienigheid dat Simson voor de derde keer afreist naar Timnath, met dat grote doel voor ogen om met dat Filistijnse meisje te gaan trouwen. En zijn vader en moeder zijn meegegaan.

Laten we Simson gaan volgen op de weg. Hij komt in de buurt van Timnath. Hij komt in de buurt van de wijngaarden van Timnath, waar iets heel bijzonders gebeurd is, zo hoorden we. En dan gebeurt er iets. Op een of andere manier krijgt Simson een innerlijke drang om opnieuw alleen dat ene pad in te gaan tussen de wijngaarden van Timnath en hij liet zijn ouders de hoofdweg verder bewandelen naar Timnath. Vanwaar die drang? Vanwaar die keuze dat Simson opnieuw dat pad inging? Wat bewoog hem toch?

Nou, gemeente, dat was het verborgen werk van de Heere. De Heere wilde hem opnieuw op die plaats brengen waar Hij door Zijn Geest zo bijzonder in Simson heeft gewerkt. Hij wilde hem op die plaats brengen om Simson dat doodsgevaar weer in herinnering te brengen. Hij wilde hem opnieuw doen overdenken uit welke grote nood en dood de Heere hem verlost had toen die jonge brullende leeuw op hem afkwam. Ja, Hij wilde daarmee tonen dat er meer van zulke gevaarlijke momenten zouden komen in het leven van Simson. Als de Heere hem onzichtbaar leidt naar die plek waar die dode leeuw nog te vinden is, dan wil de Heere hem op die plaats terugleiden naar het krachtige werk dat Hij deed in Simson en tegelijkertijd wil de Heere hem daar verder onderwijs geven. Is dat geen wonder, gemeente?

Zo kennen degenen die de Heere vrezen ook zulke momenten dat de Heere ze wel eens terugbrengt op plaatsen waar de Heere hen heel bijzonder tegemoetkwam en waar Hij heel bijzonder onderwijs gaf. Dat zijn onvergetelijke plaatsen in het leven van de kerk des Heeren. Dat zijn plaatsen waar de Heere het waarmaakte: *Roep Mij aan in den dag der benauwdheid, en Ik zal er u uit helpen, en gij zult Mij eren*.

Zeg, ken je zulke plaatsen? Dat kan zomaar op een zolderkamer zijn. Dat kan in je slaapkamer zijn. Ergens op het land of in het bos of waar dan ook, waar de Heere je iets deed beleven van de inhoud van bijvoorbeeld Psalm 130: *Zo Gij, HEERE, de ongerechtigheden gadeslaat, HEERE, wie zal bestaan? Maar bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt*. Dat zijn plaatsen waar de Heere een mensenkind voor het eerst of bij vernieuwing brengt en waar Christus Zich gaat openbaren aan de ziel als de enige Weg en de enige mogelijkheid om zalig te worden. O, wat zijn dat onvergetelijke plaatsen.

In het bijzonder worden zulke plaatsen ervaren in Gods huis, daar waar het Woord van God gepredikt wordt. Als je als zondaar daar in Gods huis mag zitten, zelf niets meer hebt, en dat de dienaar van het evangelie de Christus gaat prediken, de Christus gaat aanwijzen, en dat je nader onderwijs mag krijgen over die lijdende Borg Die in uw plaats aan dat vloekhout op Golgotha genageld werd en waar Hij tot uw zaligheid heeft uitgeroepen: *Het is volbracht*. Om daar de vergevende liefde op grond van dat offer van Christus te mogen ervaren als de Heere het afdrukt in je ziel: *Grimmigheid is bij Mij niet*.

Het kan ook zijn dat je zo'n ontmoeting met de Heere gehad hebt terwijl je in het ziekenhuis lag en dat je op zaal moest wachten op een operatie. Dat de Heere je bezocht en dat de Heere je rust gaf in je hart en dat de Heere een overgave gaf om het aan Hem over te geven. Dat het geloof erin meekwam dat Hij uit en door wilde helpen door de operatie die vlak voor je stond en dat je het wel kon zingen op weg naar de operatietafel: *Ik lag en sliep gerust, van des Heeren trouw bewust, tot ik verfrist ontwaakte; want God was aan mijn zijde. Hij ondersteunde mij in 't leed dat mij genaakte*.

Zo'n onvergetelijke plaats, gemeente, kan er ook zijn aan de tafel des Heeren, waar Hij uw vermoeide, afgematte ziel gaat verkwikken, gaat vertroosten met Zichzelf, ja, met Zijn gebroken

lichaam, met Zijn vergoten bloed. Dat Hij het je toeroept en zegt: *Sta op en eet, want de weg zou voor u te veel zijn*. Ja, dat Hij je gaat vertroosten, zodat dat plaatsje aan die tafel een onvergetelijke plaats wordt waar het weer ging leven in je ziel: *Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven*. Want: *Mijn vlees is waarlijk spijs, en Mijn bloed is waarlijk drank. Wie Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem*.

Ja, zo'n onvergetelijke plaats kun je zomaar hebben in de gang van je leven. Dat je in de keuken staat, moeder, dat je achter je stuur zit, jongen, dat je op je kantoor zit of voor de klas staat of op de gang in het verpleeghuis loopt. Dat de Heere je opzoekt in al je zielsverdriet, waar de mensen om je heen niet je hart kunnen peilen, is het de Heere Die je zomaar in de gang van je leven opzoekt en het een ogenblik in je hart afdrukt: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met koorden van goedertierenheid*.

O, wat kunnen er onvergetelijke plaatsen zijn in het leven van de ware gelovigen. En wat is het een zegen als de Heere je na verloop van tijd indachtmakende genade geeft en dat je teruggeleid wordt naar die onvergetelijke plaatsen, die onvergetelijke momenten, om in verwondering neer te zinken onder zoveel goedheid van de Heere. Om in aanbidding aan Zijn voeten neer te vallen en het te stamelen: *Waarom, Heere, was het op mij gemunt?* Maar om tegelijkertijd ook in schaamte je hoofd te buigen als je ziet hoe je geweest bent tussen de eerste keer dat de Heere op die plaats tot je ziel sprak en hoe het nu is, en wat daartussen allemaal gebeurd is, en dat er in die tussentijd ook weer zoveel zonden geweest zijn.

Maar het kan ook zijn dat de Heere je op die plaats terugbrengt om weer hoop en verwachting te krijgen om verder te trekken door de woestijn van dit leven. Ja, de Heere brengt Zijn kerk soms op die plaatsen terug om niet alleen terug te komen op datgene wat Hij schonk, maar ook om vanaf die plaats weer verder onderwijs te mogen geven. Kijk, dat heeft Simson ook ervaren. Hij week af naar de plaats waar hij gevochten had met de leeuw. Nadat hij die leeuw verslagen had, had hij het kadaver langs de kant van de weg laten liggen. En precies op diezelfde plek ontdekt hij nog steeds de leeuw. O nee, er is niet veel meer van over. Het geraamte ligt er nog en wat vellen van de huid hangen eromheen. De aasgieren zijn natuurlijk gekomen en die hebben het vlees van de leeuw opgegeten. In de brandende oosterse zon is heel dat skelet verdroogd. Als Simson dichterbij komt en hij kijkt goed naar dat skelet met die vellen eromheen, dan ontdekt hij wat in het kadaver zit: een bijennest. Een hele bijenzwerm leeft daar en die bijen hebben samen overheerlijke honing gemaakt.

Ook dat viel alles onder de raad en de voorzienigheid van de Allerhoogste God. Daar wilde de Heere opnieuw Zijn kind en knecht Simson onderwijs geven. En dat gaan we verder lezen in de tekst die voor ons open ligt, het tweede deel van vers 8: *En zie, een bijenzwerm was in het lichaam van den leeuw, met honing*. En daar voegen wij het eerste deel van vers 9 bij: *En hij nam die in zijn handen, en hij ging voort, al gaande en etende*.

Ja, het was voor Simson echt een hele wonderlijke ontdekking: een bijenzwerm met honing in een gedode leeuw. Dat kwam eigenlijk nooit voor, want bijen maken geen nest in dode dieren. In Israël waren wel heel veel bijen. Als je de Bijbel doorleest, dan kom je dat wel tegen. Hoe dikwijls wordt er niet gesproken over honing en honingzeem? Heel veel. En dat kan er natuurlijk alleen maar zijn als er heel veel bijen zijn. En die waren er ook. Meestal maakten de bijen hun nesten in een holle boom of in de spleet van een rots, maar nooit in een dood lichaam. Daarom zijn er ook critici geweest die zeggen: dit klopt niet en hier moet je aan twijfelen, dit komt nooit voor. Nou, dat is onzin, want het staat in de Bijbel, dus is het waar. Heel eenvoudig, want God kan niet liegen en

alles wat in de Bijbel staat, klopt. Dus er heeft echt in dat kadaver, in die dode leeuw, een bijennest gezeten met overheerlijke, overvloeiende honing. Simson heeft dat ontdekt.

Wat deed hij toen? Hij was blijkbaar niet bang om gestoken te worden, maar met zijn blote handen haalde hij de honing uit die honingraten. Het vloeit als het ware uit die honingraten naar buiten. Er wordt hier in het Hebreeuws een woord gebruikt dat betekent: hij schraapt het eraf. Heel zijn handen vulden zich met overheerlijke honing. Het droop als het ware van zijn handen af. En zo liep hij terug naar zijn vader en moeder, al etende van de overheerlijke honing die hij vond. Dat moet hem verkwikt hebben, gemeente, want honing was voor een Israëliet een verkwikkend genot.

Zal ik u vertellen wat honing voor de Israëlieten was? Een weldaad van het verbond, wist je dat? Want die honing hoorde bij de erfenis van het land. Want hoe heeft de Heere dat land, wat voor Israël bestemd was, zelf genoemd? Was het niet het land vloeiende van melk en honing? En elke keer als een Israëliet in aanraking kwam met melk of honing in het beloofde land, dan was dat een teken van die trouwe Verbondsgod Die dat land aan Israël gegeven had. Het was de Verbondsgod met Zijn verbondsweldaden voor Zijn verbondsvolk. Daarom was honing een bijzondere voedingsstof voor Israël. Het was een teken van Gods verbond en tegelijkertijd een zeer verkwikkend voedingsmiddel.

Als later de strijd tegen de Filistijnen voortgezet moet worden in de tijd van koning Saul, dan weten wij vanuit de heilsgeschiedenis dat de zoon van Saul, Jonathan, samen met zijn wapendrager ook de Filistijnen tegemoet getrokken is om tegen de Filistijnen te strijden. Terwijl hij de Filistijnen ging achtervolgen, raakte Jonathan vermoeid en zag hij uit naar iets te eten. Terwijl ze door de bossen gingen, zagen ze daar uit de bomen zelfs de honing druipen. Al rijdende nam hij met zijn stok van die honing en bracht het naar zijn mond. En er staat in de Bijbel: *zijn geest werd levendig in hem*. Begrijpt u wat honing voor een afgemat mensenkind betekende? Het verkwikte werkelijk de ziel en het lichaam van een Israëliet.

Zo moet het ook voor Simson geweest zijn. Nadat hij uren gelopen had, vond hij daar in die dode leeuw verkwikkende honing, een teken, een weldaad van Gods verbond. Zou Simson de les verstaan hebben, gemeente, die de Heere hiermee aan hem wilde leren? Want dat was toch het doel waarmee de Heere hem terugbracht bij die gedode leeuw, gevuld met die heerlijke honing. De Heere wilde het zichtbaar onderwijs voor Simson afmaken. Daarom liet Hij Simson die honing puren uit die gedode leeuw. Hij wilde hem opnieuw wijzen op zijn roeping. Als hij straks zijn roeping mag vervullen en hij gaat de strijd tegen de Filistijnen aan en hij mag de overwinning behalen, dan zal dat in zijn hart en leven een zoete vrucht geven. Nee, de zoete vrede zal hij niet gaan ervaren als hij nu toch met dat Filistijnse meisje gaat trouwen. En daar zal hij wel achter komen. Deze vleselijke weg zal hem straks een bittere nasmaak geven. Maar als hij in de kracht des Heeren straks mag beginnen Israël te verlossen uit de hand van de Filistijnen en hij mag zijn roeping waarmaken, dan zal hij daarin de goedheid en de gunst van de Heere ervaren, dan zal hij daarin de zoete vrede ervaren. Kijk, dat nader onderwijs wilde de Heere nu aan Simson geven door hem te laten eten van de honing uit die gedode leeuw.

Zou die man dat nou verstaan hebben? Nou, wat we zeker wel kunnen concluderen, is dat het voor hem natuurlijk wel een bijzondere ontdekking geweest is. En dat zal best wat met hem gedaan hebben: honing uit een dode leeuw. Hij zal best wel, toen hij die dode leeuw daar zag liggen, teruggedacht hebben aan die strijd, hoe hij kracht van de Heilige Geest ontvangen heeft. Misschien heeft hij het wel opnieuw beleden: *Dit werk is door Gods alvermogen, door Zijnen hand alleen geschied*. Maar zal hij de sprake van de overwinning en het wonderlijke teken van de honing nou uit die gedode leeuw verstaan hebben? Ach, we vrezen van niet, tenminste op dit moment

niet. Want hij ging ondertussen door naar Timnath. Hij was toch nog niet gestorven aan de vleselijke weg die hij ging. Sterker nog, hij heeft een smet gelegd op zijn nazireeërschap. Want dat was hij toch? En weet u wat de wet van Mozes zei? Als een nazireeër in aanraking kwam met een dood mens of een dood dier, dan was hij onrein. En hij had ongetwijfeld ook iets van die dode leeuw moeten aanraken om bij die honing te kunnen komen, toch? En in plaats dat hij nu zeven dagen in de afzondering zou moeten om na die zeven dagen in een weg van het offer rein verklaard te kunnen worden, gaat hij zeven dagen een heidense bruiloft vieren in Timnath.

Wat kan een kind van God ver afwijken, vindt u niet? Zullen we niet op hem neerkijken. Weet u waar hij is? Hij juicht voor de troon. Maar hier vinden we hem in een vleselijke weg. Daarom geloof ik niet dat hij direct de lessen verstaan heeft die de Heere hem wilde geven met de honing uit een gedode leeuw. Zou hij het dan nooit verstaan hebben? Ongetwijfeld, want de Heere maakt het altijd nog waar: *Na deze zult gij het verstaan*. Ook de les van de honing uit de gedode leeuw.

Maar nou wij, hebt u het verstaan? Heb jij het verstaan? Kent u nou bevindelijk een antwoord op de vraag: *Wat is zoeter dan honing?* Wij hebben de vorige keer gezien, dat moment dat Simson begon te strijden, te vechten met die brullende jonge leeuw, dat er op dat moment iets openbaar kwam in Simson van Christus. En mocht hij een ogenblik een type van Christus zijn, Die de grootste strijd gestreden heeft met de doodsvijanden. Dan laten we nu Simson eens even los en zullen we nu eens gaan kijken naar Christus, van Wie Simson in deze geschiedenis een type is. Laten we dan eens zien welke leeuwen Christus gedood heeft, om daar vervolgens te ontdekken welke heerlijke, zoete, verkwikkende honing er uit die gedode leeuwen vloeit die Christus gedood heeft.

De eerste leeuw die Christus gedood heeft, dat is de leeuw van de zonde. Wat kan de leeuw van de zonde een mensenkind benauwen en wat is die leeuw van de zonde een sterke leeuw. Maar wat heeft God nu gedaan? Nu heeft Hij alle zonden van Zijn kerk op Christus geladen. Het handschrift dat tegen Zijn kerk was, dat heeft Christus aanvaard. Hij heeft het meegenomen naar de kruisheuvel Golgotha. Hij heeft het gehecht aan het vloekhout op Golgotha. En daar aan dat vloekhout heeft Hij alle zonden van de schare die niemand kan tellen voor eens en voor eeuwig tenietgedaan. Daar maakt Hij alle zonden van al Zijn kinderen tot een dode leeuw.

Welke kostelijke, verkwikkende honing vloeit nu voort uit die gedode leeuw van de zonden van Zijn kerk? Waar gaat de Heilige Geest nou plaats voor maken in het leven van mensen die wedergeboren zijn tot een levende hoop? Met welke honing gaat Hij Zijn kerk nu verkwikken? Honing die voortvloeit uit de gedode leeuw van de zonde en de schuld van Zijn kerk? Is het niet de overheerlijke honing van de vergeving der zonden? Is het niet de verkwikkende honing van de verzoening met God op grond van recht? Is het niet de zoete honing van de vrede met God door het bloed des kruises? O, dat, dat vloeit nu voort uit die gedode leeuw van de zonde.

Kom, wie heeft van die honing mogen eten? Wie heeft de troost van die honing mogen smaken? Is er een honger, is er een dorst gekomen naar deze overheerlijke, verkwikkende honing? O, als de Heilige Geest je daar in een rechte weg mee gaat verkwikken, dan ga je nog dieper zingen: *Hoe zoet zijn mij Uw redenen geweest! Geen honing kon het gehemelt' beter smaken*. O, dan gaat de Heilige Geest het geloof werken en versterken, waardoor die zoete vrede van die overwonnen zonden wordt gesmaakt.

Steeds weer in het geloofsleven, als die zonden weer zo opborrelen, als die zonden weer levend worden, als de zondige begeerten weer bovenkomen, is het zo nodig om steeds weer bij dat kruis van Christus gebracht te worden. Om daar aan de voet van het kruis, ziende op Christus' lijden en sterven, te mogen zien dat in dat vlees van Christus werkelijk alle zonden gedood zijn. Om daar

aan de voet van het kruis ootmoedig te bidden: *O God, maak dan ook om Christus' wil in mij de zonden tot de dood. Ik krijg die zondige begeerten er niet onder, Heere. Het is zo moeilijk om tegen die zonden te strijden. Maar leer mij steeds vluchten tot het kruis van U. Leer mij steeds diep buigen bij dat kruis om op U te zien en daar weer het geloof te mogen ontvangen: in Uw gezegend lichaam zijn al mijn zonden voor eeuwig verdoemd.* Om dan juist daar, bij vernieuwing, weer die rijke troost te mogen ervaren van de vrijspraak die God op grond van dat offer aan Zijn kerk meedeelt. En dat die vrijspraak onveranderlijk is: *Ik, Ik ben het, Die uw overtredingen uitdelg, en Ik gedenk uwer zonden niet.*

Nog een leeuw: Hij heeft ook Satan overwonnen en de ganse hellemacht. Ja, de duivel kan nog raken, klappen geven. De duivel kan nog aanvechten en het u moeilijk maken. Maar feitelijk is hij een overwonnen leeuw, feitelijk is hij een verslagen leeuw. Welke verkwikkende honing is het toch als Christus Zijn kerk doet zien: *Satan kan ten diepste geen beschuldigingen meer tegen u inbrengen, want Ik heb hem overwonnen. En als hij het u moeilijk maakt, o, dan is dit Mijn troost voor u, aangevochten mensenkind: Ik heb voor u onuitsprekelijke benauwdheden, smarten en helse kwellingen willen lijden, omdat Ik uw Zaligmaker ben, o Mijn volk. Daarom heb Ik u van de eeuwige helse pijnen verlost. En wat die Satan ook bij u kan doen, hij zal je nooit meer uit Mijn hand kunnen rukken. Proef dan in uw aanvechting deze zoete honing.*

Wat dacht je van de leeuw van de wereld? Wat kan die soms ook nog op je afkomen met zijn verleidingen, met de verdrukkingen, met zijn wetenschap die het geloof soms aan het wankelen kunnen brengen, met zijn vijandschap, met zijn vervolgingen. Maar ten diepste ligt de wereld ook onder Jezus' voeten. En Hij heeft het toch gezegd: *In de wereld zult gij wel verdrukking hebben, maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen*. En daarmee sprak Christus van een honingzoete troost. Alles wat in de wereld tegen Zijn kerk zich verzet, is feitelijk in de grond der zaak op Golgotha overwonnen als een gedode leeuw. Daarom kan het geloof te midden van deze wereld toch zeggen: *Wie zal mij kunnen scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, benauwdheid, vervolging, honger, naaktheid, gevaar of het zwaard? Met dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, Die ons liefgehad heeft.*

Dan moet je eens horen wat Paulus zegt, wat een honingzoete troost: *Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomende dingen, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere.* Wat een zoete honing is te vinden in een overwonnen wereld.

Nog een leeuw wil ik noemen. Dat is misschien wel de leeuw waar je het meest bang voor kunt zijn. Hij wordt de laatste vijand genoemd: het is de dood. Maar de dood heeft Christus overwonnen met Zijn eigen dood. Die ontzettende leeuw van de dood ligt voor eeuwig gedood aan de voeten van de Leeuw uit Juda's stam. Welke zoete honing vloeit daaruit voort, dat Christus de dood heeft overwonnen? Dat de dood voor een kind van God geen betaling meer is voor de zonde, maar een doorgang, een poort, een deur naar het eeuwige, zalige leven. Dan is de dood een kostbaar middel voor al Gods kinderen om hier op aarde ontbonden te worden van alles en met Christus verbonden te zijn. Als je dat door het geloof mag zien en je mag die honing puren uit een overwonnen dood, dan ga je samen met Paulus meezingen: *Dood, waar is uw prikkel? Hel, waar is uw overwinning? De prikkel nu des doods is de zonde, en de kracht der zonde is de wet. Maar Gode zij dank, Die ons de overwinning geeft door onzen Heere Jezus Christus.*

Kijk, gemeente, ik zou er nog heel veel dingen aan toe kunnen voegen, maar dit zijn nou enkele voorbeelden van geestelijke honing die voortvloeit uit de geestelijk gedode vijanden die Christus

gedood heeft. Nogmaals de vraag, als ik terugga naar Simson: zou Simson dat nou al verstaan hebben? Ach, dat denk ik niet. Maar ik geloof nu hij in de hemel is, dat hij het wel verstaat. Want nu hij voor de troon van God is, is het hem alles ten volle geopenbaard.

Weet u wat ik tenslotte nog wel van hem lees in het slot van vers 9? Hij geeft zijn vader en zijn moeder van die overvloeiende, verkwikkende honing. Kijkt u maar met mij mee, het tweede deel van vers 9: *En hij ging tot zijn vader en zijn moeder, en gaf hun daarvan, en zij aten; doch hij gaf hun niet te kennen, dat hij de honing uit het lichaam van den leeuw genomen had*.

Ja, zo staat het er heel eenvoudig in vers 9. Hij ging weer tot zijn vader en zijn moeder. Ik zie daar in gedachten voor me hoe zijn handen nog helemaal druipen van die honing. Hij is er zelf nog van aan het eten en al wandelende komt hij zo bij zijn vader en zijn moeder. Hij zegt helemaal niet waar hij het vandaan gehaald heeft. Zijn vader en zijn moeder vragen het ook helemaal niet na, zo blijkt. Maar hij geeft ervan. Hij heeft zelf zoveel, hij kan het zelf allemaal niet opeten. En hij geeft zijn ouders van de verkwikkende honing. Simson is dus mededeelzaam.

Is het zo ook niet bij de ware gelovigen, als het goed is? Wie genade gevonden heeft in de ogen van de Heere, die kan dat toch niet altijd voor zichzelf houden. Dan komen er toch momenten dat je er iets van uit mag delen aan anderen. Dat de Heere je wil gebruiken om van de genade die je van de Heere gekregen hebt ook iets te mogen uitdelen aan anderen. Hoe dikwijls vinden we dat niet in de Bijbel?

Wat doet bijvoorbeeld de discipel Andreas als hij Christus gevonden heeft? Dan gaat hij naar zijn broer, naar Simon Petrus. En hij weet precies hoe het gesteld is met Simon Petrus. Daar leeft ook iets in het hart: *Geef mij Jezus, of ik sterf*. Wat zag Petrus uit om een ontmoeting met Christus te hebben. En dan komt Andreas en hij zegt: *Kom, ik heb Hem gevonden, ga met me mee*. En hij leidde hem tot Jezus. Daar heb je nou iemand die mededeelzaam is.

Wat denk je wat er in Moab gebeurd is toen Ruth in aanraking kwam met haar schoonmoeder Naomi? Het staat niet met zoveel woorden in de Heilige Schrift, maar ik stel me dat zo voor in die woning daar in Moab, dat Ruth zo dikwijls aan de voeten zat van Naomi om te luisteren wat Naomi kon vertellen over haar God, over de beloften van de Messias, over dat gelukkige verbondsvolk dat daar woonde in Kanaän, in Bethlehem. Door die mededeelzaamheid van Naomi naar Ruth werd Ruth gaande gemaakt om mee te gaan. En we kennen de geschiedenis. Zo maakt de Heere Zijn kinderen mededeelzaam.

Daarom spreek ik ook vanavond Gods kinderen aan. U hebt wat van de Heere ontvangen, toch? En het is toch niet een klein beetje wat je van de Heere ontvangen hebt. Want als je wat van de Heere ontvangen hebt, is het altijd veel, mild en overvloedig, toch? Mag je er wel eens iets van uitdelen aan je man, aan je vrouw, aan je kinderen, aan je vrienden op je werk, te midden van de leerlingen en medestudenten? Mag er wel eens iets in je hart zijn, kind van God: *Ik heb anderen al de rechten van Uw mond met lust verteld, hen vlijtig onderwezen. Uit al de schat van het grote wereldrond is nooit die vreugd in mijn gemoed gerezen, die ik steeds in Uw getuigenissen vond, door mij betracht en anderen aangeprezen*.

O, als je toch met Paulus mag getuigen: *Mij, zo een als ik ben, is barmhartigheid geschied*. Dan word je toch een gunnend mens. Dan gun je het toch iedereen. En dan wil je ook niets liever dan anderen tot de Heere brengen. O, dan word je bij tijden toch gedreven om anderen mee te delen van die honing uit die gedode leeuw, als je hebt verstaan dat God Zijn genade in Christus uitdeelt tot Zijn eer.

Ja, in het bijzonder is dat natuurlijk wel de taak van de dienaren van het Woord om door middel van de prediking honingzoete genade te mogen uitdelen. Daarom zendt Christus Zijn knechten als uitdelers van de menigerlei genade van God. Dat betekent: een overvloedige genade die voortkomt uit de wonden van Christus. Dan mogen ze de genade voorstellen waarvan de Schrift zegt: *Genade voor genade uit de volheid van Christus*.

Maar hoe moeten Gods knechten dat nou doen, die daar in het bijzonder toe geroepen zijn? Want de Heere Jezus zegt feitelijk tegen al Gods knechten wat Hij ooit tegen de discipelen heeft gezegd, toen ze daar in een vallei waren met heel veel volgelingen en het etenstijd was: *Geeft gij hun te eten*. Hoe konden de discipelen nu aan hun roeping voldoen? Wat hadden ze in zichzelf om al die duizenden mensen van voedsel te kunnen voorzien? En wat konden ze trouwens beginnen toen daar een kleine jongen was met vijf broden en twee vissen? Maar wat een wonder: de Heere Jezus kan van het weinige heel veel maken. En dan zal Hij ervoor zorgen dat Zijn knechten altijd wat te preken hebben, dat Zijn knechten altijd wat uit te delen hebben, en dat er altijd weer voedsel is dat vanaf de kansel vloeien mag. Zeker als er onder de gemeente mensen zijn die met een honger en een dorst naar de kerk gekomen zijn, dan geeft Christus Zijn knechten wat uit te delen: menigerlei genade van God, honing uit een gedode leeuw.

Wat een wonder als dat onder de prediking mag gebeuren. Wat een wonder als dat vanavond mag gebeuren. Is er misschien iemand die onrustig is vanwege de last van zijn zonden en ongerechtigheden? Dan mag Gods knecht de honing van Christus prediken voor een onrustig mensenkind: *Komt herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven*.

Is er misschien vanavond iemand in ons midden of zit thuis mee te luisteren, die zo'n honger heeft, die zo'n dorst heeft naar de Heere Jezus? Dan komt er honing vanavond naar je toe: *Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden*.

Misschien zit er vanavond wel iemand met een aanvechting, bang dat je jezelf bedrogen hebt, bang dat datgene wat er in je leven geweest is niet van de Heere is. Hier komt honing van de meerdere Simson, aangevochten zondaar. Hoor wat de Heere zegt, hoor wat die meerdere Simson belooft: *Ik zal geven dat hun werk in de waarheid zal zijn, en Ik zal een eeuwig verbond met hen maken, en Ik zal niet laten varen wat Mijn hand begon*.

Of ben je misschien bang dat de Heere niet van je afweet? Moet je misschien met Sion klagen: *De HEERE heeft mij vergeten, de HEERE heeft mij verlaten*. O, smaak dan eens de overheerlijke honing bij die meerdere Simson, Die zegt: *Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd, en uw muren zijn steeds voor Mij*.

Misschien zou het zo kunnen zijn dat iemand denkt: *Ik heb te veel gezondigd*. En dat de duivel op je afkomt en dat de duivel het ook nog eens wil onderstrepen en zegt: *Denk maar niet dat het voor jou is. Moet je eens kijken wat je toen gedaan hebt. Denk eens aan wat je toen gedaan hebt. Wat een grote zonde. Voor jou is het niet*. En misschien probeert die met zijn vurige pijlen je in de wanhoop te drijven. Ben je misschien zo naar Gods huis gekomen, zit je misschien zo thuis mee te luisteren? Luister dan eens naar die verkwikkende honing van die meerdere Simson: *Mijn kinderkens, ik schrijf u deze dingen, opdat gij niet zondigt; en indien iemand gezondigd heeft, wij hebben een Voorspraak bij den Vader, Jezus Christus, den Rechtvaardige; En Hij is een Verzoening voor onze zonden; en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden der gehele wereld*.

Nog één ding. Ben je ook soms bang voor de dood en vrees je misschien met alles wat er geweest is, soms in bange uren, dat je straks alsnog niet bij de Heere in de hemel zal komen? Mag ik je dan

tenslotte bij een zeer verkwikkende honing brengen? Luister dan eens naar de stem van de Heere Jezus Christus, Die hier tot Zijn Vader gebeden heeft voor Zijn kerk: *Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad van vóór de grondlegging der wereld*.

Ach, wat zullen we nog meer zeggen? Als we het hierover hebben, raak je feitelijk niet uitgepraat. Want dan is het Woord vol met verkwikkende honing uit de gedode leeuw. Hoor tenslotte nog eenmaal de stem van Christus: *Kom, sta op en eet, want de weg zou voor u te veel zijn*. Ja, wie is slecht in ons midden? Hij kere zich herwaarts, en tot de verstandeloze zegt Hij: *Kom, eet van Mijn brood, en drink van den wijn, dien Ik gemengd heb.* Dat is begeerlijker dan goud, ja, dan veel fijn goud. En tenslotte: *Het is zoeter dan honing en honingzeem*.

Amen.